

РЕШЕНИЕ

№ 34355

гр. София, 21.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6055** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.
Образувано е по жалба от Г. Й. Г. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], бул. „Ц. Б. III“ № 224, чрез адв. А. П. със съдебен адрес за призоваване – [населено място], [улица] ет.1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0340-000047/22.04.2025 г. по чл.171 т.2А б “А“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Началник на РУ към ОДМВР П. – РУ Септември, с която по отношение на жалбоподателя Г. Й. Г. е постановена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.
В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Сочи се, че лицето спрямо, което е издаден АУАН – А. П. Б. не е управлявал автомобилът, собственост на жалбоподателя. Излагат се доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта. Акцентира се че в ЗПАМ неправилно е определено, че водачът на МПС е неправопособен, тъй като законът прави разлика между неправопособност на водача, лишаване от право да управлява МПС и временно отнемане на СУМПС.
В съдебно заседание жалбоподателят Г. Г. се явява лично и поддържа жалбата, сочи че е с определена група инвалидност и притежава ТЕЛК, автомобилът ѝ е необходим, за да може безпроблемно да се превозва. Претендират се разноски.
Ответникът – Началникът на РУ Септември към ОДМВР - П., не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище за неоснователност на жалбата. Излагат се подробни доводи за

законосъобразност на оспорения административен акт.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя Г. Й. Г. .

На 19.04.2025 г. в [населено място], [улица] пред магазин „М.“ мл. автоконтрольор Ц. Ш. и мл. автоконтрольор А. У., служители в РУ Септември към ОДМВР –П., които изпълнявали служебните си задължения, видели, че лицето А. П. Б., управлява л. а. „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] . А. Б. бил познат на полицейските служители от предходни извършени спрямо него полицейски проверки. На органите на МВР и по конкретно на мл. инспектор Ц. Ш. и мл. инспектор А. У. било известно, че Б. е лишен от право да управлява МПС по административен ред за определен срок. Поради тези причини, решили да продължат със служебния си полицейски автомобил след автомобила, който управлявал и да го спрат за проверка. Насочили се към въпросния автомобил със светлинен и звуков сигнал на полицейския автомобил, като л. а. „О. А.“ продължил да се движи, като ускорил скоростта си, след което спрял на паркинг пред ресторант „С. Г.“. Водачът А. Б. загасил двигателя на автомобила и бързо се преместил от мястото на водача на предна дясна седалка.

Пристигайки до автомобила, полицейските слуители, след като се представили на водача, му поискали документи за самоличност. Водача А. Б. представил личната си карта, като обяснил, че СУМПС му е отнето по административен ред за употреба на наркотични вещества. При проверка в АИС –ПП, полицейските служители установили, че СУМПС на водача е отнет въз основа на издаден издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0367-000236/28.11.2024 г. на РУ В.. По –късно с друг автомобил пристигнало лицето А. Г. М., който заявил пред органите на МВР, че той е управлявал процесния автомобил „О. А.“.

Установено е извършено от водача А. Б. нарушение на чл.150А ал.1 от ЗДвП- за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171 т.1 или т.4 или по реда на чл.69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено

Издаден е АУАН серия № GA 3726868/19.04.2025 г. от мл. автоконтрольор Ц. Ш. в РУ – Септември – ОДМВР -П.. Водачът е отказал да подпише издадения акт, който отказ е удостоверен с подписа на свидетеля П. М..

А. Б. е депозирал писмени възражения, с които е изложил, че не е управлявал автомобила, собственост на Г. Й. Г., а проверката е извършена, когато автомобила е бил паркиран на паркинга на ресторант „С. Г.“, а преди това автомобилът бил управляван от А. М.. Възражението е депозирано след изтичане на предвидения в ЗАНН 7-дневен срок. Издадено е Наказателно постановление № 25-0340-000517/19.05.2025 г. по отношение на А. Б..

Въз основа на издадения АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0340-000047/22.04.2025 г. от А. Т.- Началник на РУ –Септември към ОДМВР – П., с която на основание чл. 171, т.2А б.„А“ от ЗДвП по отношение на собственика на автомобила – Г. Й. Г. е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС –лек автомобил „О. А.“ с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца .

По делото е приета административната преписка, съдържаща справка картон на жалбоподателя, съставения акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадена

оспорената заповед, докладни записки, наказателно постановление, както и Заповед № 312з-1237/14.04.2022 г. на Директора на ОДМВР П., с която са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква "а" и т.6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 312з-1237/14.04.2022 г. на Директора на ОДМВР П., са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква "а" и т.6 и т.7 от ЗДвП, измежду които в т.1.2 са и началниците на Районни управления, поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.

Неоснователни са доводите в жалбата, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като било сочено, че водача е неправопособен. В процесната заповед освен позоваване на АУАН серия ГА № 3726868/19.04.2025 г. се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. В административния акт ясно и недвусмислено е посочено, че водача на МПС А. П. Б. не притежава СУМПС – лишен по административен ред с връчена Заповед за прилагане на ПАМ № 24-0367-000236/28.11.2024 г. на РУ В.

В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, като изложените факти, правилно са подведени и прецизно е изписана правната квалификация на извършеното административно нарушение.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на

административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което е лишено от право да управлява МПС по административен ред.

Между страните не е спорно, че собственик на МПС е жалбоподателят Г. Г. . Констатирано е, че водачът на МПС, е лишен от права да управлява МПС по административен ред. За налагането на ПАМ от вида на процесната е достатъчно да бъде установено, че МПС, съотнесено към конкретните факти по делото, е управлявано от водач, който временно е лишен от право да управлява МПС по административен ред.

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Специално по делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразената в АУАН констатация, че водачът е управлявал визириания автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред. Съдът кредитира изцяло писмените доказателства по делото – докладна записка рег. № 340р-6294/22.04.2025 г., изготвена от мл.инспектор Ц. Ш. непосредствено след констатираното нарушение. Подробно, ясно, логично и последователно са посочени всички факти, относно управлението на лекия автомобил. Не се оспорва и факта, че лицето А. Б. е познат на органите на МВР, като и че е отказал да подпише АУАН.

Постъпилите възражения от водача, чрез адв. А. П. са депозираны след повече от 10 дни след издаване на АУАН и твърденията, изложени в тях не кореспондират с останалите по делото писмени доказателства.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните

нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който предоставя управлението на моторно превозно средство на водач, който е лишен от право да управлява моторно превозно средство по административен ред.

Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят. Ирелевантен е изтъкнатия от жалбоподателя факт, че притежава определена степен на инвалидност и има ТЕЛК.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

Издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка съответства на целта на закона. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Й. Г. с постоянен адрес – [населено място], бул. „Ц. Б. III“ № 224, чрез адв. А. П. със съдебен адрес за призоваване – [населено място], [улица] ет.1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0340-000047/22.04.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2А б “А“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Началник на РУ към ОДМВР П. – РУ Септември, с която по отношение на жалбоподателя Г. Й. Г. е постановена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

Съдия: